

Arrest

nr. 217 624 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Italië en dat hij er over een verblijfstitel beschikt geldig tot 11 mei 2020. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker haalt immers enkel problemen van socio-economische aard aan.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de moeilijke levensomstandigheden in Italië en wijst op verschillende elementen die volgens hem duiden op systematische gebreken in de bijstand en structuren voor personen met een subsidair beschermingsstatuut.

De Raad benadrukt dat in het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die internationale bescherming – daar inclusief subsidiaire bescherming – werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, als subsidiair beschermde in Italië, geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan verzoekers status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat verzoekers levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Dat verzoeker geen gebruik heeft kunnen maken van de rechten en voordelen verbonden aan zijn statuut, heeft blijkens zijn verklaringen niet te maken met een structureel probleem doch eerder met het feit dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij in Italië subsidiaire bescherming genoot en hij bijgevolg niet wist dat hij er bepaalde rechten kon doen gelden. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Er wordt vermoed dat verzoeker inderdaad niet op de hoogte was van het feit dat hij in Italië de subsidiaire bescherming toegekend kreeg en hij derhalve nooit gebruik gemaakt heeft van de daaraan verbonden rechten en voordelen, iets wat hij bij een terugkeer naar Italië nu wel kan doen gelden. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moet er aan worden herinnerd dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de

omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Verzoekers medische en psychische problemen worden niet in twijfel getrokken, doch verzoeker toont niet concreet aan dat hij als subsidiaire beschermde geen toegang zou krijgen tot bepaalde infrastructuur zoals de Italiaanse gezondheidszorg. Onder verwijzing van het AIDA-rapport met betrekking tot Italië (laatste update december 2017), geeft verzoeker aan dat subsidiair beschermde zich moeten registreren bij de nationale gezondheidsdienst en bijdragen moeten betalen, doch dit geldt net zozeer voor de Italiaanse onderdanen.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn status verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Rechtspraak van het EHRM is overigens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verwijzing van verzoeker naar het M.S.S.-arrest van het EHRM is te dezen niet dienstig daar dit arrest betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland, terwijl verzoeker in Italië reeds de subsidiaire bescherming geniet.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, dient verzoekende partij een nieuwe aanvullende nota in. Zij licht, bij monde van haar raadvrouw, toe dat zij kampt met een ernstige psychiatrische aandoening, zoals blijkt uit het medisch verslag die zij indient. Verzoekende partij wijst erop dat zij zwaar uitgebuit is geweest en geslagen werd door de Italiaanse politie en dat zij zich niet kan ontdoen van de indruk dat in haar geval slechts zeer minimaal haar concrete grieven ten aanzien van Italië in aanmerking werden genomen. Haar zeer slechte levensomstandigheden in Italië hebben een blijvend effect op haar. Verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van 18 oktober 2018 en stelt dat zij zich in dezelfde situatie bevindt. Zij heeft absoluut nood aan medische ondersteuning en zal die niet krijgen in Italië zoals ook blijkt uit de rapporten van MSF. Voorhouden dat verzoekende partij op dezelfde zorgen zal kunnen rekenen gaat volgens haar niet op aangezien zij als internationaal beschermde talrijke hinderpalen kent. Zo is gezondheidszorg slechts toegankelijk in de mate zij werk heeft en een vaste residentie wat niet evident is aangezien de meeste mensen in haar situatie ingezet worden bij seizoensarbeid en tijdelijk woonachtig zijn waar ze werken. Op deze wijze kunnen ze zich niet registreren voor gezondheidszorg. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij in België kan steunen op haar zus en schoonbroer en zij ook nu al een regeling hebben getroffen met het centrum dat zij twee dagen per week bij haar familie kan verblijven.

De Raad merkt op dat verzoekende partij zeer zenuwachtig is en zich tijdens de zitting hard op het hoofd begint te slaan.

4.2. De Raad merkt op dat gelet op het feit dat personen die internationale bescherming genieten in Italië zich daar in penibele (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met talrijke belemmeringen met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg, zoals blijkt uit de informatie (stuk 4) bijgebracht door verzoekende partij via een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting en de geciteerde informatie uit haar verzoekschrift, en mede gelet op verzoekende partij haar precaire psychische toestand, zoals blijkt uit het medisch attest gevoegd aan de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting (stuk 1), uit de aanvullende nota van 12 december 2018 en uit de documenten gevoegd aan haar verzoekschrift, verzoekende partij in Italië zal terechtkomen in een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande en het feit dat verzoekende partij in België kan beschikken over familiale zorg van haar zus en schoonbroer en die bereid zijn haar te ondersteunen, zoals blijkt uit stuk 2 van de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, dient bijgevolg de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 augustus 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS